

“La persecució del porno és conseqüència del seu enduriment”

Marilyn Chambers és la padrina del cinema X dels Estats Units. Actriu veterana i lúcida, ha protagonitzat grans clàssics del gènere que l'han fet entrar en la llegenda de la contracultura. Ara ha retornat a la indústria, amb gairebé cinquanta anys, i l'anàlisi que en fa en aquesta entrevista aplega anàlisi i experiència a parts iguals.

Convertida en la reina del cinema X de la dècada dels anys setanta, gràcies a pel·lícules llegendàries com *Behind the green door* (1973), i retirada de la indústria pornogràfica des de 1984, Marilyn Chambers (Connecticut, 1950) va decidir tornar a rodar pel·lícules per a adults a finals de 1999. La seua tornada, als quaranta-set anys d'edat, amb *Una madura insaciable* (2000) i després amb *Dark Chambers* (2001), és un cas excepcional dins de la pornografia, ja que els actors treballen fins ben entrats els quaranta però les actrius es renoven constantment en un afany voraç de la indústria per oferir a l'espectador cossos femenins joves i nous. La llegendària actriu reflexiona sobre el negoci pornogràfic americà actual.

—En la seua tornada, com ha vist el cinema pornogràfic per dins?

—No té res a veure amb la d'abans. Ha canviat radicalment respecte a la dècada dels setanta. Ara quasi no hi ha grans estrelles, ja que la majoria d'actrius no es prenen la seua professió seriosament: utilitzen el porno per a intentar introduir-se en el cinema convencional. Són xiques molt joves de divuit anys acabats de fer que només treballen un parell d'anys i es retiren esgotades després d'haver rodat més de dos-cents films, una xifra escandalosa. Les pel·lícules tampoc són el que eren ni signifiquen el mateix que les dels anys setanta. Nosaltres fem un porno *underground*, però eren pel·lícules amb argument, amb una història i un sentit de l'erotisme. Ens ho preniem molt seriosament. Ara es produeixen centenars de vídeos cada mes, la majoria sense cap tipus d'argument, amb uns pressupos-

tos molt petits i la seua única finalitat és oferir sexe, com més dur millor. En la meua època, el fet de practicar la sodomia era considerat una gosadia, quan avui dia és d'allò més normal.

—La indústria d'ara no té res a veure amb la dels anys setanta, quan eren com una petita família dedicada al porno, no?

—Sí, era així. Tan sols hi havia tres o quatre actrius, però érem unes autèntiques estrelles, i també bones amigues. Podíem estar tot el dia rodant i a la nit eixir juntes de festa a una discoteca. En els anys setanta hi havia molta droga, eren els temps de la contracultura i llavors estava ben vist prendre de tot: marihuana, LSD, cocaïna... Els rodatges dels films també eren diferents, ja que es rodava en format cinematogràfic de 35 mm i no en vídeo digital com es fa actualment. Un rodatge podia durar unes quantes setmanes. Fins i tot es feien estrenes de les pel·lícules, a les quals acudíem amb els millors vestits i en limusina. Tot era molt bonic, però aquesta màgia s'ha perdut per complet.

—Què opina de la pressió a què George Bush sotmet el cine pornogràfic?

—No hi estic d'acord i em sembla francament menyspreable, però tot açò que passa és una conseqüència lògica de l'enduriment del cinema pornogràfic. El *gonzo* ha anat massa lluny, i ara el més habitual en un d'aquests vídeos és veure una xica mentre és follada durament per tres o quatre homes. Quasi totes les escenes de sexe que es poden veure avui dia inclouen fortíssimes penetracions anals, dobles i, fins i tot, triples, tot amb molta violència. És inaudit. En

la meua època, quan realitzaves una penetració anal era tot un esdeveniment, ja que això no era l'habitual. Avui dia, si una xica no practica la doble penetració té els dies comptats en aquest negoci.

—Ha estat una de les poques actrius que després de deixar el pornogràfic va intentar fer-se un lloc en el cinema convencional i va arribar a treballar com a protagonista per a David Cronenberg en *Rabia*.

—Sí, el meu cas és un poc atípic dins del món de la pornografia, ja que normalment el nostre passat com a actrius pornogràfiques ens tanca moltes més portes del que la gent es pensa. Jo vaig tenir una mica de sort i vaig poder fer alguns paperets a Hollywood, però és habitual que no et donen cap oportunitat. Al contrari, els productors es creuen amb dret a tot per tractar de contractar una xica que ha treballat en el porno.

—Però això no li va passar amb Cronenberg, no?

—No, encara que era una mica estrany.

EL TEMPS

Marilyn Chambers és l'actriu porno americana amb més veterania al darrere.

—I la resta del seu treball fora del pornogràfic, com la valora?

—No em penedesc de res del que he fet en la meua vida. Vaig arribar a treballar al costat de Barbra Strei-

sand en una pel·lícula a principis dels setanta, encara que el meu paper només durava dos minuts en el muntatge final de la pel·lícula. Ella es va comportar de forma molt activa, es considerava una estrella i mirava la resta amb menyspreu. La meua condició d'estrella pornogràfica també m'ha permès conèixer moltes celebritats de Hollywood. Per exemple, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. (que era un gran admirador meu i de les meues pel·lícules pornogràfiques), Robert De Niro, Liza Minnelli, Burt Reynolds... encara que mai no he aprofitat aquestes amistats per a aconseguir treball.

—A què es dedica actualment?

—Visc a Los Angeles i gaudesc de la vida al costat de la meua filla de deu anys. He arribat a la conclusió que no entenc els homes. El meu matrimoni no va funcionar gaire bé, així que ara preferesc estar sola, amb la meua filla, i dedicar-me al meu club de fans. Pense rodar encara una altra pel·lícula X més, i després em retiraré definitivament. *M. V.*

La televisió freda

La televisió ha anat arraconant l'erotisme i la pornografia a mesura que la llibertat d'emissió ha anat substituïnt-se per una moral catòdica més i més convencional.

Fa més de deu anys, quan les televisions privades començaren a emetre a l'estat espanyol, un programa de *strip-tease* importat directament des d'Itàlia es va convertir en el fenomen més imprevisible del panorama catòdic. Tele 5, la cadena de Silvio Berlusconi, el va programar, en horari de matinada, amb el títol de *Ay, qué calor*, però en realitat era una espècie de fals concurs l'objectiu del qual era que els participants acabaren despullats davant de les càmeres, que havia triomfat a Itàlia amb el nom de *Colpo rosso*. Aquella estranya competició va constituir, amb el pas dels anys, una fita històrica en l'escalada eròtica dels canals televisius de l'estat, fins al punt que la "cadena amiga" va intentar fer una versió pròpia del programa ita-

lià que només va subsistir en antena uns pocs mesos.

Ay, qué calor era el cim d'un corrent televisiu que va envair les televisions de l'estat espanyol durant el final de la dècada dels vuitanta i el començament dels noranta. Tele 5 acostumava a incloure, amb la més mínima excusa, dones amb poca roba en qualsevol dels seus programes de varietats i va popularitzar la figura de les "Mama Chicho", un grup de ballarines d'inspiració brasilera que apareixien al moment menys pensat en la pantalla movent-se sensualment i repetint insistentment una cançó que aviat es va fer moda. No es quedaren arrere les altres cadenes, encara que la seua aposta per l'erotisme a la televisió es va disfressar amb una coartada cinematogràfica. A mitjanit del divendres